

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Andrey Borovičkové, Ph.D., ve věci

oprávněné: **Š. B.**, narozená xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupená advokátem JUDr. Josefem Vrabcem
sídlem Jiráskova 378, 252 29 Dobříchovice

proti
povinnému: **M. K.**, narozený xxx, IČ xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupený advokátkou JUDr. Valerií Vodičkovou
sídlem Vodičkova 736/17, 110 00 Praha 1

zastavení exekuce pro 600 674 Kč

k odvolání povinného proti usnesení Mgr. Kamila Košiny, soudního exekutora Exekutorského úřadu Prachatice, ze dne 6. 8. 2024, č. j. 040 EX 1558/24-64

takto:

- I. Usnesení soudního exekutora se ve výroku o náhradě nákladů exekuce **mění jen tak**, že její výše činí 6 655 Kč, jinak se v tomto výroku a ve výrocích o náhradě nákladů mezi účastníky **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soudní exekutor zastavil exekuci, vedenou na základě pověření Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 6. 6. 2024, č.j. 78 EXE 2768/2024-45, rozhodl, že je povinen vrátit povinnému částku 113 268,10 Kč na nákladech exekučního řízení a částku 13 721,40 Kč na nákladech oprávněné a současně povinnému uložil povinnost zaplatit mu náhradu nákladů exekuce ve výši 113 268,10 Kč a oprávněné náhradu nákladů řízení ve výši 13 721,40 Kč a náhradu nákladů řízení o zastavení exekuce ve výši 6 860,70 Kč. Konstatoval, že mu byl dne 27. 6. 2024 doručen návrh povinného na zastavení exekučního řízení s odůvodněním, že uhradil jistinu své exekuční povinnosti v celkové výši 600 674,00 Kč a náklady právního zastoupení v exekučním řízení 13 721,40 Kč, čímž exekučně vymáhaná pohledávka zcela zanikla; že zahájené exekuční řízení ve věci bránila překážka litispendence pro dříve zahájené exekuční řízení pod sp. zn. 040 EX 101/24 u stejného soudního exekutora na základě totožného exekučního titulu; že zahájení exekučního řízení ve věci je zjevně šikanózní se snahou zatížit povinného náklady exekuce; že ode dne nabytí právní moci exekučních titulů uplynula minimální doba pro spontánní plnění povinného v řádu dnů; že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

jistinu své exekuční povinnosti povinný uhradil dříve, než byl vyrozuměn soudním exekutorem o zahájení exekuce; že ho oprávněná nevyzvala k plnění před zahájením exekučního řízení. Povinný se proto domáhal zastavení exekuce s tím, že soudní exekutor nemá nárok na úhradu nákladů exekuce a oprávněná je povinna mu nahradit náklady řízení.

2. Oprávněná s návrhem povinného nesouhlasila s poukazem na to, že jeho prodlení s úhradou vymáhané jistiny 600 674,00 Kč nebylo v řádu dnů, ale měsíců. Právní moc exekučních titulů – rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2023 č.j. 17Co 132/2022-421, 17 Co 131/2022-567 a 17Co 129/2022-635 nastala již 31. 8. 2023 a jejich vykonatelnost nastala ke dni 5. 9. 2023. Před podáním dovolání oprávněnou dne 9. 10. 2023, kterým zároveň navrhla přiznání odkladného účinku, byl povinný déle než měsíc v prodlení s úhradou přiznaných nákladů řízení a v době rozhodnutí o odkladu právní moci (16. 1. 2024) byl v prodlení již déle než čtyři měsíce. Po rozhodnutí o dovolání tedy bylo bezpředmětné vyčkávat a exekuční návrh nebyl šikanózní ani nepředstavoval zneužití práva. V době jeho podání již odklad právní moci exekučních titulů pozbyl účinků, neboť byl povolen pouze do právní moci rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovoláních, které bylo před podáním exekučního návrhu doručeno oprávněné i povinnému. Pozbytí odkladného účinku nezakládá běh nové (třídenní) lhůty k plnění, jak se povinný mylně domnívá, i tak by však byl v prodlení, neboť první část přiznané částky zaplatil až dne 10. 6. 2024. K otázce litispence oprávněná uvedla, že dne 17. 1. 2024 návrh na zahájení exekuce skutečně podala, nicméně po doručení rozhodnutí dovolacího soudu o odkladu právní moci neprodleně doručila dne 22. 1. 2024 soudnímu exekutorovi jeho zpětvzetí. Po konečném rozhodnutí dovolacího soudu podala nový exekuční návrh, protože dluh stále nebyl uhrazen a ze strany povinného nebyla zřejmá jakákoliv ochota k dobrovolnému plnění. Právní předpisy nestanoví žádnou povinnost předexekuční výzvy, povinný sám si musel být vědom dluhu již od 25. 7. 2023. Dne 10. 5. 2024 ve 13.22 hodin kontaktoval povinný telefonicky zástupce oprávněné s dotazem, proč má exekučně zablokovaný účet, ke dni údajně dobrovolného plnění jistiny tedy věděl o zahájení exekuce a na základě toho zaplatil přímo na účet advokátní kanceláře zástupce oprávněné. Povinný tedy plnil v návaznosti na vědomost na exekuční řízení, o němž se dozvěděl minimálně na základě blokace prostředků na jeho bankovním účtu. Oprávněná potvrdila příjem částky celkem 606 674,00 Kč, souhlasila se zastavením exekuce z důvodu vymožení jistiny v exekučním řízení a navrhla, aby povinnému byla uložena povinnost k úhradě nákladů exekuce a k náhradě nákladů oprávněné.
3. Soudní exekutor zrekapituloval, že dne 30. 5. 2024 byl podán oprávněnou exekuční návrh, dne 4. 6. 2024 požádal exekuční soud o pověření k provedení exekuce, dne 6. 6. 2024 mu bylo doručeno pověření k provedení exekuce, dne 7. 6. 2024 vydal exekuční příkaz prodejem nemovitých věcí povinného, příkaz k úhradě nákladů exekuce, jímž byly náklady exekuce určeny ve výši 113 268,10 Kč a náklady oprávněné ve výši 13 721,40 Kč, a exekuční příkaz postihující účet povinného u Komerční banky a.s. který byl téhož dne odeslán oprávněné a peněžnímu ústavu. Povinnému byly exekuční příkazy odeslány spolu s výzvou k exekučnímu plnění a s poučením dne 11. 6. 2024 a převzal je dne 12. 6. 2024. Dne 10. 6. 2024 sdělil povinný zástupci oprávněné, že byl zablokován jeho účet u Komerční banky a.s. a téhož dne 10. 6. 2024 uhradil k rukám zástupce oprávněné částky 20 776,80 Kč a 156 632,20 Kč a dne 11. 6. 2024 uhradil k rukám zástupce oprávněné částku 423 265 Kč. Dne 27. 6. 2024 byl soudnímu exekutorovi doručen návrh povinného na zastavení exekuce. Dne 13. 7. 2024 uplynula třicetidenní lhůta k plnění snížených nákladů exekuce povinným a téhož dne nabyl právní moci příkaz, postihující účet povinného, a příkaz k úhradě nákladů exekuce. Soudní exekutor dne 15. 7. 2024 odeslal vyrozumění o právní moci exekučního příkazu Komerční bance a.s. a dne 18. 7. 2024 byla jejím prostřednictvím na účet exekutora uhrazena částka 727 654,50 Kč. Dne 18. 7. 2024 byly vydány deblokační listiny, čímž pozbyly účinnosti exekuční příkazy a dne 24. 7. 2024 soudní exekutor povinnému vrátil 600 674 Kč. Soudní exekutor připustil, že při vyrozumění banky o nabytí právní moci exekučního příkazu pochybil, když jí vyrozumění odeslal bez ohledu na návrh povinného na zastavení exekuce.

Konstatoval dále, že exekuční řízení bylo zahájeno na základě pravomocných exekučních titulů a exekuční nárok oprávněné byl uspokojen spontánním plněním povinného k rukám zástupce oprávněné, náklady exekučního řízení a náklady právního zastoupení byly uspokojeny dne 18. 7. 2024 exekuční srážkou z účtu povinného u peněžního ústavu, provedenou na základě exekučního příkazu. Překážka litispendence nenastala, neboť návrh, podaný dne 17. 1. 2024 a vedený pod sp. zn. 040 EX 101/24, vzala oprávněná dne 22. 1. 2024 zpět a po tomto datu se na řízení nahlíží, jako kdyby ani nebylo zahájeno. Povinnému byla dne 12. 6. 2024 doručena výzva k dobrovolnému plnění exekuční povinnosti s poukazem na možnost využít dobrodiní snížení nákladů exekuce při splnění všech těchto povinností ve lhůtě 30 dnů ve smyslu § 46 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (ex. ř.), fakticky však povinný věděl o tom, že je exekuce vedena, minimálně od 10. 6. 2024. Komerční banka a.s. nereagovala na výzvy soudního exekutora a nesdělila mu, zda ji povinný od 7. 6. 2024 do 12. 6. 2024 kontaktoval ohledně probíhající exekuce a zda využil dálkového přístupu k postiženému účtu. Soudní exekutor uzavřel, že povinný uhradil vymáhanou částku sice před doručením výzvy k plnění, ale v době, kdy si byl vědom účinků vydaných exekučních příkazů a plnění tak proběhlo pod tíhou probíhající exekuce. Exekuci proto zastavil na základě návrhu oprávněné, obsaženého v petitu jejího vyjádření (soudní exekutor ho posoudil dle § 55 odst. 4 ex. ř.), nikoli na návrh povinného, protože skutečnosti jím tvrzené nenastaly. Dovodil, že povinnému náleží vrátka nákladů exekuce ve výši 113 268,10 Kč a náhrady nákladů oprávněné ve výši 13 721,40 Kč, jelikož tato částka byla v rámci exekučního řízení stržena z účtu povinného předčasně, a že má právo na náhradu nákladů exekuce v plné výši 113 268,10 Kč podle § 6 odst. 1 a § 13 odst. 1 vyhlášky č. 330/2001 Sb., protože povinný nezaplatil snížené náklady exekuce ve lhůtě podle § 46 odst. 6 ex. ř. Náhrada nákladů oprávněné ve výši 13 721,40 Kč byla určena v pravomocném příkazu k úhradě nákladů exekuce a dále jí náleží náhrada nákladů právního zastoupení při zastavení exekuce ve výši 6 860,70 Kč za vyjádření podle § 7, § 11 odst. 2 písm. e) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

4. Proti výrokům o nákladech exekuce a nákladech oprávněné podal povinný včasné odvolání. Namítl, že soudní exekutor nic nevymohl a nemohl mu tedy vzniknout nárok na náhradu nákladů exekuce z vymoženého plnění. Povinný uhradil vymáhané finanční částky dne 10. 6. 2024 o dva dny dříve, než se dozvěděl o zahájené exekuci, vyrozumění o tom mu bylo doručeno až dne 12. 6. 2024, nenastala tak situace podle § 46 odst. 4 ex. ř. a jeho plnění nelze považovat za vymožené plnění. Dále uvedl, že usnesení o zastavení dříve zahájené exekuce ze dne 3. 6. 2024, č.j. 040 EX 101/24-17, mu bylo doručeno dne 4. 6. 2024 tři dny poté, co oprávněná podala 30. 5. 2024 druhý exekuční návrh v té samé věci. Právní moc exekučních titulů byla rozhodnutími Nejvyššího soudu odložena do jeho rozhodnutí o dovoláních a tato rozhodnutí nabyla právní moci pravděpodobně 23. 5. 2024 a 29. 5. 2024, kdy povinný obdržel konečné rozhodnutí dovolacího soudu. Dne 10. 6. 2024 tedy neplnil oprávněné s vědomím, že dne 30. 5. 2024 bylo zahájeno další exekuční řízení pro tutéž pohledávku, ale s cílem předejít jeho zahájení, neboť se dověděl o existenci rozhodnutí dovolacího soudu i o zastavení exekuce, zahájené v únoru 2024. Povinný připustil, že po obdržení rozhodnutí dovolacího soudu jednal se zástupcem oprávněné o započtení částky 600 674 Kč proti pohledávkám povinného za oprávněnou, tato jednání se však nově zahájené exekuce týkat nemohla, protože o ní nevěděl a zástupce oprávněné ho o ní neinformoval. Dovožoval, že exekuce neměla být vedena samostatně s ohledem na exekuční řízení pod sp. zn. 040 EX 101/24, které bylo zahájeno exekučním návrhem dne 17. 1. 2024, pověření soudního exekutora vydal Obvodní soud pro Prahu 9 dne 21. 2. 2024 pod č.j. 78 EXE 802/2024-56 a exekuce byla zastavena usnesením ze dne 3. 6. 2024, č.j. 040 EX 101/24-17, po zpětvzetí návrhu oprávněnou. Soudní exekutor postupoval ve smyslu § 37 odst. 5 ex. ř. protizákonně, když na základě exekučního návrhu ze dne 30. 5. 2024 požádal o nové pověření, jelikož ze zákona došlo ke spojení řízení pod sp. zn. 040 EX 101/2024 s předchozí exekucí, jež byla zastavena usnesením soudního exekutora ze dne

3. 6. 2024 a jeho rozhodnutí o nákladech exekuce a náhradě nákladů řízení se vztahuje i na návrh oprávněné ze dne 30. 5. 2024, tudíž o nich již bylo rozhodnuto. Soudnímu exekutorovi žádá odměna nenáleží i proto, že jednal protiprávně a nemravně, exekučním příkazem postihl nemovitosti povinného v hodnotě několika milionů a trvalo přes měsíc, než je uvolnil, a současně nechal strhnout z jeho účtu 727 654,50 Kč, ačkoli byl podán návrh na zastavení exekuce. Exekuční návrh oprávněné, podaný v den, který následoval po dni doručení rozhodnutí dovolacího soudu, byl šikanózní, i kdyby povinný vymáhanou částku uhradil obratem, nemusely být finanční prostředky na účet oprávněné do druhého dne vůbec připsány. Sama oprávněná navrhla v souvislosti s podáním dovolání odklad právní moci a od povinného si půjčila celkem částku 4 000 000 Kč, kterou mu již přes deset let odmítá vrátit a probíhající exekuční řízení neustále protahuje. Ve srovnání s tím bylo zpoždění povinného s úhradou vymáhané částky po skončení dovolacího řízení marginální. Exekuční návrh v této věci podala oprávněná předčasně a nepravdivě prohlásila, že pohledávky nejsou vymáhány v jiném exekučním řízení. Dne 30. 5. 2024 nebyly v návaznosti na rozhodnutí o odkladu právní moci její pohledávky splatné, resp. částka 20 776,80 Kč byla pouze 4 dny po splatnosti. Právní moc usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2023, č.j. 17 Co 129/2022-635, a usnesení ze dne 25. 7. 2023, č.j. 17 Co 131/2022-567, nastala nejdříve 29. 5. 2024 (datum doručení rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání povinnému) a splatnost jimi přiznaných nákladů řízení nastala nejdříve 1. 6. 2024. V případě usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2023, č.j. 17 Co 132/2022-421, nastala právní moc nejdříve 23. 5. 2024 (datum doručení rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání povinnému) a splatnost jím přiznaných nákladů řízení nejdříve 26. 5. 2024. Povinný dovozoval, že oprávněná nebyla primárně motivována snahou domoci se plnění, ale zatížit povinného náhradou nákladů exekuce. Navrhl, aby odvolací soud usnesení v napadených výrocích „zrušil“ a rozhodl, že soudní exekutor nemá právo na náhradu nákladů exekuce a oprávněná je povinna zaplatit náhradu nákladů řízení povinnému.
5. Soudní exekutor předložil odvolání s vyjádřením, v němž zdůraznil skutečnost, že povinný v době, kdy poukazoval částky plnění k rukám zástupce oprávněné, věděl o zahájené exekuci ze sdělení banky o exekučním zablokování jeho bankovního účtu exekučním příkazem ze dne 7. 6. 2024 a ze sdělení zástupce oprávněné dne 10. 6. 2024, o čemž svědčí vyjádření ze dne 26. 7. 2024. Zbývající plnění ve výši 126 989,50 Kč bylo vymoženo exekuční srážkou z účtu povinného dne 18. 7. 2024. Všechna ostatní tvrzení povinného jsou bezvýznamná a odvolací soud by měl napadené výroky usnesení potvrdit.
6. Odvolací soud na základě odvolání povinného přezkoumal napadené výroky usnesení bez nařízení jednání v souladu s § 214 odst. 1 písm. e) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.), ve spojení s § 55c odst. 5 ex. ř. a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné jen zčásti. Odvolací soud současně přezkoumal i existenci důvodu zastavení exekuce, na němž závisí rozhodnutí o náhradě nákladů řízení a nákladů exekuce (srov. usnesením Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3401/2017, ze dne 4. 8. 2015, sp. zn. 26 Cdo 4287/2014, či ze dne 24. 10. 2017, sp. zn. 20 Cdo 3422/2017).
7. Podle obsahu exekutorského spisu byl soudní exekutor pověřen Obvodním soudem pro Prahu 9 dne 6. 6. 2024 pod č.j. 78 EXE 2768/2024-45 vedením exekuce na základě vykonatelného usnesení Krajského soudu v Praze dne 25. 7. 2023, č. j. 17 Co 132/2022-421, k vymožení pohledávky 20 776,80 Kč, usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2023, č.j. 17 Co 131/2022-567, k vymožení pohledávky 156 632,20 Kč a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2023, č.j. 17 Co 129/2022-635, k vymožení pohledávky 423 265 Kč a k úhradě nákladů oprávněné a nákladů exekuce. Všechna uvedená rozhodnutí nabyla právní moci dne 31. 8. 2023 a vykonatelnosti dne 5. 9. 2023 a stala se tak exekučními tituly ve smyslu § 40 odst. 1 písm. a) ex. ř., jehož § 52 odst. 1 ex. ř. odkazuje na přiměřené užití ustanovení občanského soudního řádu. Překážka litispendence ve

smyslu § 83 odst. 1 o.s.ř. nastává v exekučním řízení tehdy, je-li veden ve smyslu § 258 odst. 1 o. s. ř. stejný způsob výkonu rozhodnutí (exekuce) na též předmět, uplatňovaný mezi týmiž účastníky pro pohledávku (její část) přisouzenou stejným exekučním titulem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 10. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1082/2004, ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. 20 Cdo 273/2012, ze dne 7. 9. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1481/2003). V předmětné věci taková překážka nenastala, protože v exekuci sp. zn. 040 EX 101/24 nebyly s ohledem na zpětvzetí exekučního návrhu oprávněnou vydány žádné exekuční příkazy, není tak z čeho usuzovat na tentýž způsob vedení exekuce. Ke spojení exekucí ve smyslu § 37 odst. 5 ex. ř. nemohlo pro zpětvzetí prvního exekučního návrhu oprávněné dojít a již proto je argumentace povinného tím, že usnesením ze dne 3. 6. 2024, č.j. 040 EX 101/24-17 bylo rozhodnuto o nákladech této exekuce, nepřipadná. Exekuční návrh byl dne 30. 5. 2024 podán na základě výše uvedených exekučních titulů, neboť povinný ve stanovené lhůtě k plnění nesplnil jimi uloženou povinnost. Rozhodnutí o povolení odkladu právní moci a vykonatelnosti podle § 243 o.s.ř. nemá v exekučním řízení jiný důsledek, než že rozhodnutí, napadené dovoláním, nelze vykonat a jde tak o důvod pro odklad provedení exekuce ve smyslu § 54 odst. 5 ex. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2024, č. j. 20 Cdo 27/2024-745, ze dne 16. 1. 2024, č. j. 20 Cdo 17/2024-544, ze dne 22. 1. 2024, č. j. 20 Cdo 20/2024-669). Vykonávané rozhodnutí však nepozbývá kvality právní moci či vykonatelnosti, která je jen odložena. Povolení odkladu vykonatelnosti (právní moci) exekučního titulu před zahájením exekučního řízení nebo po jeho zahájení proto nebrání nařízení exekuce a není důvodem zastavení exekuce, pokud odklad vykonatelnosti (právní moci) byl povolen po nařízení exekuce (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 2011, sp. zn. 20 Cdo 5248/2009. Z tvrzení obou účastníků vyplývá, že rozhodnutí Nejvyššího soudu o podaných dovoláních jim byla doručena před podáním exekučního návrhu dne 30. 5. 2024, proto ve věci nebyl důvod k odkladu provedení exekuce. Oprávněné v podání exekučního návrhu nic nebránilo, neboť podstatné je, že povinný nesplnil povinnost, uloženou exekučními tituly v jimi stanovené lhůtě k plnění. Oprávněná tedy exekuční návrh podala dne 30. 5. 2024 důvodně a nelze jej mít za šikanózní z důvodů, jež tvrdí povinný. Jiné případné právní vztahy a spory účastníků nemohou mít na posouzení oprávněnosti konkrétního exekučního návrhu žádný vliv.

8. Soudní exekutor neuvedl příslušné zákonné ustanovení, podle něhož exekuci zastavil, na základě odůvodnění napadeného usnesení je však zřejmé, že se tak stalo v důsledku splnění vymáhané povinnosti povinným dne 10. 6. 2024, resp. 11. 6. 2024 (pro splnění dluhu je podle § 1957 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, rozhodné datum, kdy byly peněžní prostředky připsány na účet věřitele, nikoliv datum, kdy byly poukázány dlužníkem), tedy po vydání rozhodnutí zaniklo právo jím přiznané ve smyslu § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu jde o dobrovolné plnění, jehož důsledkem je zastavení výkonu rozhodnutí, jen tehdy, jestliže povinný plnil mimo rámec výkonu rozhodnutí, nařízeného některým ze způsobů vyjmenovaných v § 258 odst. 1 o. s. ř. (srov. např. usnesení ze dne 29. 1. 2008, sp. zn. 20 Cdo 2765/2006). Také v exekučním řízení lze po nařízení exekuce splnit vymáhanou povinnost dobrovolně (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2007, Pl. ÚS 8/06, ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 2134/09) a takto lze plnit i po vydání exekučních příkazů (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 233/09). Za dobrovolné plnění mimo rámec exekuce lze však považovat jen takové plnění, ke kterému došlo před doručením vyznění o zahájení exekuce podle § 44 ex. ř. s výzvou k plnění podle § 46 odst. 6 ex.ř. (obdobně v podmínkách rozhodnutí o nařízení exekuce srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 12. 2012, sp. zn. 20 Cdo 3907/2011, ze dne 27. 9. 2013, sp. zn. 20 Cdo 2154/2013). V usnesení ze dne 13. 4. 2016, sp. zn. 31 Cdo 1714/2013, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 56/2017, Nejvyšší soud uvedl, že v exekučním řízení představuje platba povinného, spočívající v zaplacení jistiny, jejího příslušenství, nákladů oprávněného a nákladů exekuce, poukázaná na účet soudního exekutora po doručení (tehdy vydávaného) usnesení o nařízení exekuce, tedy v rámci exekuce, vymožené plnění, a není proto důvodem k zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř.

(srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 12. 2012, sp. zn. 20 Cdo 3907/2011, ze dne 29. 4. 2013, sp. zn. 20 Cdo 3314/2011, ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 20 Cdo 2071/2012, ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. 20 Cdo 2859/2012, ze dne 27. 9. 2013, sp. zn. 20 Cdo 2154/2013, ze dne 27. ún. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3542/2012, ze dne 28. 4. 2014, sp. zn. 21 Cdo 855/2014). Představuje-li totiž platba vymožené plnění, dojde k zániku exekuce jejím provedením.

9. V daném případě bylo povinnému doručeno vyrozumění o zahájení exekuce spolu s výzvou k plnění podle § 46 odst. 6 ex. ř., exekučním návrhem, kopiemi exekučních titulů a exekučními příkazy (příkázáním pohledávky povinného z účtu u Komerční banky a.s. č. xxx, prodejem nemovitých věcí, k úhradě nákladů exekuce) dne 12. 6. 2024. Povinný však uhradil vymáhanou jistinu celkem ve výši 600 674 Kč platbami 20 776,80 Kč, 156 632,20 Kč dne 10. 6. 2024 a částku 423 265 Kč dne 11. 6. 2024 ze svého účtu u Komerční banky a.s. xxx na účet zástupce oprávněné, jak vyplývá z přehledu plateb – historie tohoto jeho účtu, vystaveného Komerční bankou a.s. a ze sdělení zástupce oprávněné dne 14. 6. 2024 soudnímu exekutorovi. Ve smyslu uvedené judikatury se tedy jedná o dobrovolné plnění mimo rámec exekuce, neboť bylo provedeno povinným dříve, než mu bylo doručeno vyrozumění o zahájení exekuce spolu s výše uvedenými listinami. Pro zákon rozšiřující výklad soudního exekutora, že povinný si při zadání uvedených plateb dne 10. 6. 2024 byl již vedení exekuce vědom a plnil tedy pod jejím tlakem, není ani odpovídající skutkový podklad. Soudní exekutor uvedl, že povinný si byl této skutečnosti vědom na základě sdělení své banky o blokaci jeho účtu, takové sdělení se však z obsahu exekutorského spisu nepodává. Uvedený účet povinného byl postižen exekučním příkazem k provedení exekuce příkázáním pohledávky povinného z účtu u peněžního ústavu ze dne 7. 6. 2024, č.j. 040 EX 1558/24-16, který byl Komerční bance a.s. doručen 10. 1. 2024 (02:00:06), a měl být tedy tohoto dne zablokován ve smyslu § 304 odst. 1 o. s. ř. Povinný však z tohoto účtu provedl tentýž den výše uvedené platby na účet zástupce oprávněné, přestože tento účet nebyl v exekučním příkazu, ve kterém byl pro úhradu vymáhané pohledávky stanoven účet soudního exekutora (§ 304 odst. 3 ex. ř. ve znění účinném do 30. 9. 2024), uveden. Z okolností realizace předmětných plateb dne 10. 6. 2024 tak nelze dovodit, že by povinný věděl o blokaci svého účtu na základě vedené exekuce. Tuto skutečnost neprokazuje ani tvrzení oprávněné prostřednictvím jejího zástupce o telefonickém hovoru s povinným, který popřel, že by jeho obsahem bylo vyrozumění o exekuci, vedené na základě exekučního návrhu ze dne 30. 5. 2026. Oprávněná ani nepředložila důkazy o tomto hovoru, jakkoliv ji k tomu soudní exekutor vyzval. Závěr soudního exekutora o plnění povinného pod tlakem exekuce je ostatně v rozporu s jeho rozhodnutím o zastavení exekuce na základě splnění vymáhané povinnosti, neboť v takovém případě by platba vymoženého plnění bez dalšího způsobila zánik exekuce jejím provedením, aniž by ji bylo třeba zastavit.
10. V exekučním řízení platí při rozhodování o náhradě nákladů při zastavení exekuce kritéria, obsažená v § 271 o. s. ř. a § 89 věta první ex. ř., podle něhož dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil. Pro rozhodnutí o nákladech oprávněné i nákladech exekuce je tedy významné jen to, z jakého důvodu k zastavení exekuce došlo (procesní zavinění účastníků). V daném případě zavinil zastavení exekuce nepochybně povinný, neboť jak bylo výše vyloženo, oprávněná podala exekuční návrh důvodně a exekuce byla zastavena jen v důsledku toho, že povinnost, uloženou exekučními tituly, splnil po podání exekučního návrhu. Skutečnost, že povinný plnil dobrovolně bez přímého přičinění soudního exekutora, tak nemá přímý důsledek pro náhradu nákladů oprávněné, má však vliv na výši nákladů exekuce. Je-li i pro rozhodnutí o nákladech soudního exekutora podstatné procesní zavinění na zastavení exekuce, nezohledňují se případná pochybení soudního exekutora při vedení exekuce. Soudnímu exekutorovi náleží odměna ve výši 2 000 Kč podle § 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb., exekutorský tarif, náhrada hotových výdajů ve výši 3 500 Kč podle § 13 odst. 1 téže vyhlášky a 21% náhrada za daň z přidané hodnoty (DPH) ve výši 1 155 Kč, celkem 6 655 Kč. Náhrada nákladů oprávněné sestává z odměny advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení,

podání exekučního návrhu, vyjádření k návrhu na zastavení exekuce) po 5 370 Kč podle § 7 bodu 6. ve spojení s § 11 odst. 2 písm. e) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ze tří paušálních náhrad jeho hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a z 21 % náhrady za DPH ve výši 3 572,10 Kč, celkem 20 582,10 Kč (13 721,40 Kč + 6 860,70 Kč). Odvolací soud proto usnesení soudního exekutora v napadených výrocích o náhradě nákladů mezi účastníky podle § 219 o. s. ř. potvrdil a výrok o náhradě nákladů exekuce za použití § 221a o. s. ř. změnil jen co do výše této náhrady. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 ods. 1 o. s. ř., neboť oprávněné v této fázi řízení náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 22. listopadu 2024

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu